

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 225/2020
16.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Ђурковић, адвокат из ..., против туженог ГП „ПЛАНУМ“ а.д. из Београда, чији је пуномоћник Татјана Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења и реинтеграције, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2069/18 од 22.02.2019. године, у седници одржаној дана 16.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2069/18 од 22.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1106/14 од 25.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи, као незаконито, решење туженог број ... од 18.01.2008. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се тужилац врати на послове ... радника ..., као недозвољена. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 198.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2069/18 од 22.02.2019. године ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и жалбе странака у том делу одбијене, као неосноване. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу другом изреке и предмет у том делу враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11.. 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, док се ревизија због повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе, сагласно члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП, не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен на пословима ... радник ... код туженог и решењем генералног директора туженог од 18.01.2008. године му је отказан уговор о раду, због повреде радне обавезе из тачке 22. подтачка 2. Уговора о раду – незаконито располагање средствима. Тужилац је дана 01.12.2007. године затечен на градилишту са својим приватним аутомобилом паркираним поред ваљка који је власништво тужене из кога је запослени ББ истакао гориво. ББ је у писменој изјави од 05.12.2007. године признао да је покушао, али да није успео да источи гориво и да исто да тужиоцу, јер је у том моменту наишао технички руководиоца. Запослени ВВ је негирао да је тужиоцу одобрио да узме гориво и да је постојао међусобни договор да се тужиоцу да 10 литара горива на име трошкова које је имао приликом коришћења приватног возила за потребе градилишта. Тужилац је дана 07.12.2007. године од стране туженог упозорен на повреду радне обавезе. Према тужиоцевим речима он никада није имао одобрење за узимање нафте из машине туженог, али је чинећи разне услуге за туженог имао обећање да ће му се утрошени бензин надокнадити, али без прецизирања на који начин. ГГ, запослени на пословима техничког руководиоца Градње Београд, је приликом обиласка објеката са шефом градилишта ВВ и шефом механизације ДД, затекао подигнуту хаубу ваљка, а поред ваљка паркиран аутомобил, чији је власник био тужилац, а на удаљености од 10 метара од ваљка видео је тужиоца како стоји и ББ под хаубом ваљка. Након што је угледао ГГ, ББ је бацио пластичне канистре за гориво, а тужилац је отишао даље од ваљка ка радницима. На резервоару од ваљка није био чеп од резервоара и зато је ГГ закључио да се ради о крађи горива. ВВ, који је радио на пословима шефа градилишта, спорног дана су пришли тужилац и ББ, са молбом да им помогне и да их заштити од губитка радног односа, јер су претакали нафту, због чега је он написао изјаву да је постојао усмени договор са тужиоцем да му се да 10 литара горива за потребне сврхе, те је исти због давања лажне изјаве у жељи да заштити тужиоца, суспендован са посла.

Код таквог утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца неоснован и да је оспорено решење о отказу уговора о раду тужиоцу законито, имајући у виду да је тужилац самоиницијативно и без дозволе преко другог запосленог лица учествовао у покушају истакања нафте и да је на тај начин тужилац учинио повреду радне обавезе из тачке 22. подтачка 2. Уговора о раду – незаконито располагање средствима.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05) прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду, ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 104 тачка 4) Колективног уговора код туженог, предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Како је у поступку утврђено да је наведеног дана тужилац покушао да за себе присвоји гориво из возила туженог, тако што је из ваљка туженог покушао да из резервоара источи гориво и да исто уочи у своје возило, чиме је исказана намера тужиоца да се самоиницијативно и без овлашћења наплати за услуге које је чинио туженом, правилан је закључак нижестепених судова да наведено понашање представља разлог за отказ уговора о раду, те су у том делу неосновани ревизијски наводи. Наиме, суд није везан правном квалификацијом послодавца учињене повреде радне обавезе од стране запосленог, већ описом радње, а како из описа учињеног дела произлази да је његово понашање усмерено на извршење повреде радне обавезе од чијег извршења није добровољно одустао, већ након што је био затечен у покушају, што ни тужилац не спори, произлази да се ради о понашању због којег да не може да настави рад код послодавца, како је то предвиђено чланом 179 тачка 3) Закона о раду и чланом 104 тачка 4) Колективног уговора код туженог, због чега су правилно нижестепени судови одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, одлучено је као у изреци, на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић